

L'home llop

Fa molt de temps, just després que les bèsties deixessin de parlar o —com dirien les padrines— quan Judes era fadrí i sa mare festejava, a les llunyanes terres de Bretanya hi havia un rei just i bo que es deia Artús. Sí, no era altre que el famós fundador de la llegendaria ciutat de Camelot, el que va disposar els seus millors cavallers al voltant d'una taula rodona, amb Lancelet al capdavant, i el mateix que brandava la meravellosa espasa Excàlibur.

En aquest país remot hi vivia, en aquella època perduda en el passat, un noble cavaller, ric i ben plantat, generós i just, apreciat per tothom, que administrava una gran hisenda i que, a més, exercia com a conseller del rei, que el tenia per un dels seus més fidels vassalls.

El cas, però, és que, com que la vida sempre ens posa a prova i és molt difícil que tothom tingui el que en realitat mereix, aquest cavaller estava casat (o malcasat) amb una dona gelosa i malvada, que només el volia per aprofitar-se'n. I encara una altra circumstància trasbalsava la seva existència. Moltes nits, quan es feia fosc, el pobre infeliç sortia de casa i desapareixia misteriosament. La seva dona, estranyada per aquell comportament, que atribuïa a una més que probable infidelitat amorosa, li demanava, amb insistència i veu de garsa:

—Es pot saber on vas, algunes nits?
—No t'ho puc dir —li responia ell—. És un secret.

—Si m'estimessis, m'ho diries.
I ell, que de debò se l'estimava —perquè l'enteniment dels enamorats és feble—, al final va confessar-li la veritat. Es veu que patia l'encanteri que una bruixa malvada, adoradora del dimoni, li havia llençat quan era jove. Des de feia molts anys, cada nit que la lluna era plena i al cel no hi havia núvols, l'home es transformava en llop. El cos se li omplia de pèl, el morro se li allargava, l'esquena se li encongia i li creixien uns ullals llargs i unes ungles esmolades. Llavors, amagava la roba dins la soca d'un arbre i es deixava portar per l'instint depredador: corria pels boscos, que es convertien en casa seva, udolava i s'alimentava d'animals indefensos. Quan es feia de dia, es convertia una altra vegada en home, es vestia i tornava cap a casa com si res no hagués passat. Com que el seu cor era noble i no volia fer mal a ningú, intentava, sempre que podia, que la transformació es produís lluny de zones habitades, com més endins del bosc millor, per evitar desgràcies majors.

Era un home llop.

—Si mai, per mala sort, perdés la roba —li va dir a la seva dona—, em quedaria transformat per sempre més en un animal ferotge.

Quan ho va sentir, la dona, que com hem dit, a més de perversa i gelosa, era envejosa i egoista, en comptes de sentir compassió i d'intentar fer-li el turment més passador, va tenir por del seu marit. Fins a tal punt li va fer angúnia allò

Amb la col·laboració de:

Pages editors

com a animal de companyia, com si fos un gos.

A partir d'aquell dia, el llop vivia a la cort i, per a admiració de naturals i de forasters, es mostrava sempre dòcil amb tot aquell que se li atansava per fer-li una festa. És més, sovint era la mateixa bèstia qui buscava la manyaqueria dels humans, especialment del gran Artús.

Però en una ocasió, aquell llop tan obedient es va trobar davant la dona del cavaller desaparegut, que havia anat a Camelot amb motiu de les festes que s'organitzaven per celebrar el casament del rei amb la bella Ginebra. Aleshores, en un atac sobtat de fúria, l'animal, tan dòcil i afectuós fins aleshores, va saltar sobre la convidada i li va arrencar el nas d'una mossegada. Nyac! Tothom va trobar molt estrany que el llop, sempre tan amistós, es comportés d'aquella manera agressiva. I alguns, que coneixien els defectes de la dama, van començar a sospitar i a assegurar que potser tenia algun motiu per mossegar-la.

El rei, que havia estimat molt el cavaller desaparegut i això li havia propiciat certa aversió contra la dona que tan aviat l'havia oblidat per casar-se amb un altre, va manar que la sotmetessin a un interrogatori, que insistissin —amb tortura, si era necessari— fins que confessés les seves malvestats i el motiu pel qual el llop l'havia atacat. Al final, veient que no podia enganyar-los, la dona va admetre tots els detalls de la malifeta que havia dut a terme juntament amb el malànima que actualment li feia de marit.

Gràcies a això, es va poder recuperar la roba del cavaller i la van oferir al llop dòcil del rei Artús. L'animal, però, va semblar que no en feia cas, que fins i tot se n'apartava. Alguns van creure que la confessió de la dona havia estat només per evitar el turment, o que el cavaller s'havia acostumat a viure com un llop i renunciava a recuperar la seva naturalesa humana. El rei semblava decebut. Però aleshores, el savi Merli, que sempre oferia al monarca els millors consells, va endevinar que passava i va dir:

—Majestat, tingueu present que un noble cavaller mai no es transformaria i vestiria davant de tothom. Un home de la seva categoria necessita intimitat.

Va ser per això que van portar el llop a una de les cambres més luxoses del castell, on van deixar-lo sol, amb la roba del cavaller a la seva disposició. L'endemà, aquell cavaller a qui tothom recordava amb gran estima dormia, vestit, un son plàcid del qual va despertar-se entre les abraçades dels qui, com el mateix rei, l'havien apreciat.

A partir de llavors, el qui havia estat llop va poder tornar a ser un home altra vegada.

Els traïdors, la dona i el seu amant, van haver de fugir ben lluny, fins a una terra on no els coneguessin. Es veu que van tenir molts fills i moltes filles, però hi ha qui assegura que tots ells van nàixer sense nas, a imatge de la seva mare. Eren tan lletjos, diuen, que ningú no se'ls volia mirar mai.

[Aquest relat és la versió lliure d'un dels *lais* —contes fantàstics, d'origen cèltic, escrits en vers— de l'escriptora medieval Maria de França, escrit al segle XII i titulat *Bisclavret* o *L'home llop*]

que li acabava d'explicar, que va decidir traïr-lo: li prendria la roba mentre voltés pel bosc en forma de bèstia salvatge. Si feia això, s'acompliria el malefici de la bruixa i restaria convertit en llop per sempre, fins a la mort. A jutjar per aquesta reacció —que, naturalment, va dissimular—, no és difícil concloure que aquella mala esposa no se l'havia estimat mai, el seu marit. En realitat, estava enamorada d'un altre home, un poca-solta sense nom ni patrimoni, un mercader arruïnada i esquerp, que la festejava des de feia temps. Es fa difícil imaginar que trobava —a part de la dolenteria— aquella dona de noble llinatge en el miserable amb qui estava embolicada. El cas, però, és que besava el terra per on trepitjava i, quan li va proposar els seus plans, de seguida es van posar d'acord.

Així, doncs, la dona i el seu amant van portar a terme la traïció. Van esperar que arribés una nit de lluna plena i sense núvols i se'n van anar al bosc. Quan van sentir els udols esfereïdors de l'home llop, van agafar la seva roba i la van amagar en una altra banda, perquè ningú no la pogués trobar. Quan es va fer de dia, com que no va saber on era la roba, el pobre home es va quedar transformat en llop.

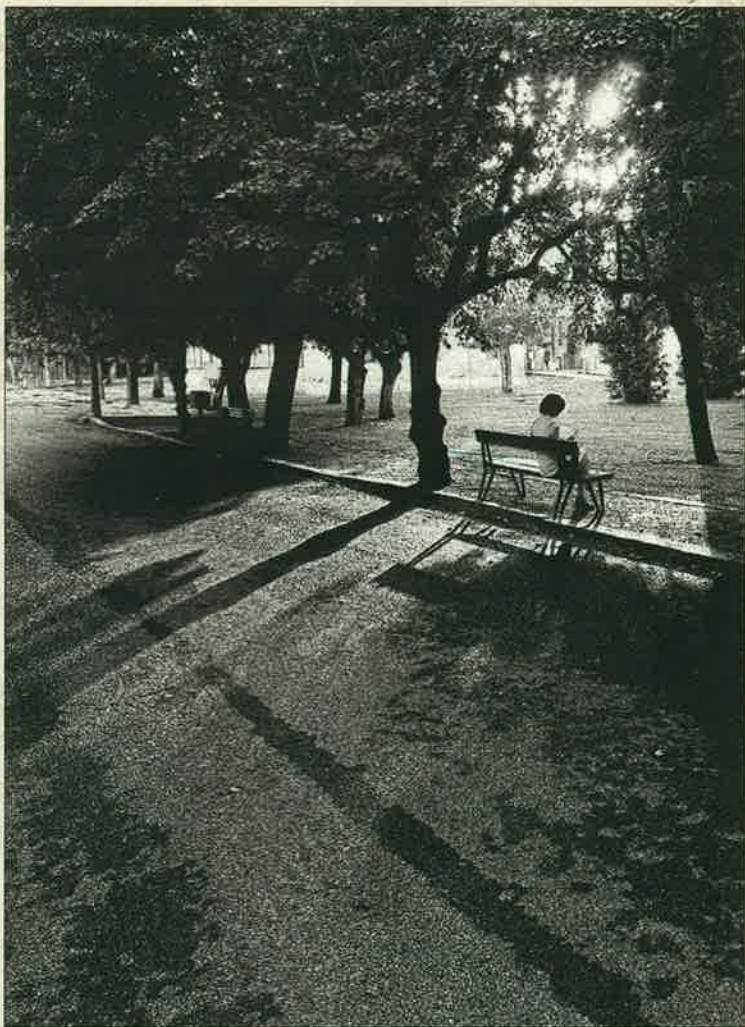
L'endemà, ningú no va veure el cavaller en tot el dia. Ni al dia següent, ni l'altre... Al cap d'un temps, tothom va creure que alguna cosa dolenta li podia haver passat. Ningú no coneixia la veritat, però qui més qui menys hi deia la seva. Potser havia patit un accident mentre caçava en algun indret recòndit i el cadàver restava amagat de la vista dels homes. Potser l'havien assaltat una quadrilla de lladres i, després de fer-li la pell, havien alimentat els gossos amb el seu cos. Potser havia ensopegat amb un ós bru que se l'havia endut fins a la seva cova... Passats uns quants mesos, quan ja es va veure que no tornaria, el van declarar desaparegut, el van donar per mort i la dama perversa —a qui ben poca pena se li havia vist— es va casar amb el vividor que li havia fet de còmplice i que ara esdevenia senyor de més terra de la que mai hagués somiat.

Van passar els anys.

Un bon dia, mentre caçava pels boscos del voltant de Camelot, el rei Artús es va trobar un llop tot mansoi. De primer es va espantar i va estar a punt de travessar-li el cor amb una fletxa, però resulta que el llop, en comptes d'atacar-lo, li havia anat a llepar les mans i s'havia deixat esgarrapar el clatell. Quan el rei se'n va voler acomiadar, el llop el va seguir discretament, amb el cap cot i la cua baixa, com un minyó desemparat que cerca acolliment. N'era tant, d'agradable, aquella bèstia, que al final el rei va decidir adoptar-lo

UNA MIRADA CONSCIENT

De MIGUEL CASTELLANO
Web: miguelcastellano.wix.com/miguel

Pati Hospital
Santa Maria

Pots col·laborar en el projecte artístic VIVE, SIENTE, AMA, RESPETA, de Mar Lamas i Miguel Castellano, contactant a la mateixa web del autor. Els beneficis es destinaran a l'ajuda del camp de refugiats de Katsikas (Grècia)